

Се засукаа ракавите. Се ставија јаремите околу вратот. Се наострија погледите. Ке имаме уште една тешка кампања. Од едната страна - власта, опиена од процентите во последните анкети, ќе се обиде лесно и без многу главоболки да протрча низ дваесетината дена колку што ќе трае претставувањето по општините, а од другата страна - опозицијата ќе мора да ги преиначи нештата и ќе се обидува големиот пораз, кој ја очекува да го претвори во помал. Кој ќе успее зависи од стратегијата која ќе ја имаат зацртано нивните стратешки изборни штабови.

Колку е можно за четириесетина дена драматично да се измени расположението на јавноста и на електоратот е навистина дискутабилно прашање, но учесниците ќе работат на тоа. Всушност, тоа ќе им биде и целта, инаку нема причина послабите да учествуваат на избори. Јасно е дека предвремените парламентарни избори се само првата фаза од стабилизирањето на

политичката сцена во Македонија и

Пишува: Мишко ТАЛЕСКИ

консолидирањето на односите меѓу потенцијалните коалициони партнери во новата владина гарнитура.

Втората, и далеку позначајна работа, која ќе следува, е прашањето за името. Очигледно е дека наредните три месеци ќе претставуваат своевиден прекин во односите меѓу Скопје и Атина по тоа прашање, односно создавање статус кво ситуација. Контактите со Нимиц, со Стејт департментот и со останатите партнери од меѓународната заедница ќе значат само симболичен пристап кон проблемот, за да може процесот да остане жив. Сè друго што е помеѓу ќе биде само средби без конкретни резултати и цели. Според најавите на сè уште актуелната власт во Македонија, доколку таа остане на тронот и во наредните четири години, нема да дозволи промена на името од страна на тесен политички круг, туку ќе предложи одржување референдум на кој македонските граѓани ќе го кажат пресудниот и последниот збор.

Едно е сигурно, летово ќе треба два пати да излегуваме на избирачките места. Еднаш за новата влада и новото собрание, а втор пат за името на референдум.

Како наближува терминот за првите предвремени избори во Македонија од нејзиното осамостојување, така се зголемуваат притисокот и нетрпеливоста меѓу политичките актери. Повторно е сигурно дека нема да гледаме ништо различно од досегашните изборни циклуси. Старите волци се повторно тука. Сè се врти меѓу четирите партиски субјекти, два од македонска и два од албанска страна. Сè друго е занемарливо, маргинализирано и минимизирано. Она што добива еволутивен негативен развоен стадиум е сè позразената омраза меѓу ВМРО-ДПМНЕ и СДСМ од една, и онаа меѓу ДУИ и ДПА од друга страна. Разбирливо е дека во секоја парламентарна демократија судирот на мислењата и на ставовите се реална и природна потреба и карактеристика, но во развиени и стабилни земји.

Македонија, во услови во какви што денес живее не може и не смее да си дозволи излегување од колосекот на нормалното. На домашната политичка

сцена не се игра на картата за нови вработувања, нови инвестиции и нови развојни проекти. Тие се со второстепено значење. Во Македонија се игра на зелената маса на која се брани или се спори идентитетот, името, минатото и иднината. Тука не се потребни реторика и нарации, кои одат во прилог само на подигнувањето на партискиот рејтинг пред избори. Таквиот начин на водење на претстојната изборна кампања ќе биде контрапродуктивна и опасна. Сите очекувавме сплотеност и единство на политичките елити, без оглед на идеологијата која ја проповедаат, без разлика на етникумот на кој му припаѓаат.

Помисливме дека барем овој пат ќе ги надминат тесноградите интереси за развој на партиската казуа. Напротив. Ништо не се сменило. На Шекеринска ѝ е побитно да го ублажи поразот кој ја демне на 1 јуни, на Груевски да истрае на проектираниот пат за конзервативна одбрана на уставното име, без оглед на последиците кои можат да произлезат

АКО МОЖЕШЕ РЕФЕРЕНДУМОТ ЗА ПОДЕЛБАТА НА ОПШТИНИТЕ ДА БИДЕ "УСПЕШЕН" ПОРАДИ СЛАБИОТ ОДСИВ, ТОГАШ И ЗА РЕФЕРЕНДУМОТ ЗА ИМЕТО ДА ГО ПРИМЕНИМЕ ИСТИОТ РЕЦЕПТ

за Македонија на патот кон евроструктурите. Албанските групи, како и вообичаено, очите ќе си ги вадат за истрошениот, баналниот и одамна надминатиот охридски Договор, како и за тоа кој повеќе направил за албанската заедница додека бил на власт.

На јавноста однапред ѝ се познати зборовите, речениците и слоганите на сите артисти кои во мај ќе ја пропатуваат Македонијава. Но, истата таа јавност како со радост да ги чека и овие избори. Зошто - не можеме да сфатиме!?

Но, сепак тоа е знак дека постои некаква надеж за подобро утре, за стабилизација. Постои оптимизам кој душевно ја храни нацијата во депресивното време кое го живееме.

ПРОЕВРОПСКИ И КОНЗЕРВАТИВНИ СИЛИ

Во пресрет на кампањата закажана за следниот месец дел од партиите почнаа да се китат со мисиркини перја, давајќи си позитивни квалификации за себе, а негативни за политичките конкуренти. Шекеринска неколку пати во текот на изминативе седмици повтори дека СДСМ го предводи блокот на т.н. проевропски сили во Македонија, кои се обидуваат земјата да ја внесат во НАТО и во ЕУ. Оние во власта, пак, биле конзервативни струи кои спроведувале само ретроградни процеси и ја одвркале земјата од сигурните интеграции во наведените институции. Дури и дел од медиумите почнаа да даваат вакви

РЕФЕРЕНДУМОТ ЗА ИМЕТО ЌЕ БИДЕ УСПЕШЕН САМО ДОКОЛКУ ДОЖИВЕЕ ЦЕЛОСЕН БОЈКОТ

квалификации, создавајќи мислење во јавноста дека во државата егзистираат две различни политички опции и идеологии: едната, која се стреми кон Европа по секоја цена, и другата, која со своите постапки и одлуки ја оддалечува Македонија од Брисел.

Сега кај нас ситуацијата е иста со онаа во Србија. Таму демократите на Тадиќ и либералите на Чедо Јовановиќ се проевропските сили, додека приврза-

ниците на Николиќ и на Коштуница се тие кои ја враќаат Србија во балканската кал. Првите по секоја цена сакаат да потпишат Спогодба за стабилизација со ЕУ, па иако е Косово надвор од српската агенда, додека вторите не сакаат ни под развој да стават параф на договорот со Брисел, доколку ЕУ не се ограда од независноста на Косово.

Некоја слична ситуација е присутна и во Македонија, но наместо Косово

ние го имаме проблемот со Грција. И во Македонија ни зборуваат за т.н. проевропски и пробалкански сили. Ова се комплетно неточни категории на ставови и оценки, кои создаваат погрешна и искривена слика за вистинските состојби на политичко-партиската арена. Точно е дека постојат две политички идеологии, десница и левица. Тоа го има секаде, тоа е здраво за демократијата и за плурализмот. Но, не е точно

МАКЕДОНЦИТЕ ДА ОСТАНАТ ДОМА

Македонија наскоро ќе оди на референдум за името. Тоа го најави власта, која веројатно ќе продолжи да владее и наредните години. Но, на таа одлука се противат дел од другите политички струи, кои сметаат дека државните органи треба да го донесат решението, без притоа да се губи време со изјаснување на граѓаните, бидејќи така ќе сме го испуштеле возот за НАТО. Поведени од политичката практика, за така крупни прашања да го заобиколат народот како со референцата ФИРОМ, повторно се обидуваат на македонскиот народ да му продаваат демагогија и да преземаат чекори кои се косат со демократските вредности.

Доколку во најразвиените европски земји се спроведуваат референдуми и за најбанални прашања од типот на самопридонеси, за легализирање на марихуаната или на проституцијата, тогаш за прашање од највисок национален интерес таквото изјаснување е повеќе од неопходно. Со тоа ќе

се разбијат дилемите за патриоти и предавници меѓу македонските политичари. Тогаш патриот или предавник ќе биде мнозинството од народот, се разбира, во зависност од референдумската одлука. Но, за референдумот да биде успешен потребно е тој да биде во најголем дел бојкотирани, односно граѓаните да не излезат на гласачките места. Со тоа ќе се искаже гневот и револтот на македонското население кон обидите за промена на историјата, сегашноста и иднината.

На истиот начин како што некој нè убедуваше дека референдумот за територијалната поделба на општините бил "успешен" само поради слабото одбивање на граѓаните, така и сега, референдумот за зачувување на нашето име ќе доживее успех само доколку Македонците останат дома.

Тогаш на светот ќе му испратиме една многу јасна порака дека Македонија не сака промена на своето библиско име, а уште помалку откажување на народот македонски од своите прадедови корени.

ИМА ЛИ ВО МАКЕДОНИЈА РЕЛЕВАНТНА ОПОЗИЦИЈА?

дека едните биле за, а другите против Европа. Станува збор за вешта манипулација на дел од опозициониот табор, кој во својата кампања се обидува да наметне еден лош политички жаргон преполн со неточности и нелогичности. Во ниту еден момент десницата во Македонија не излегла со став дека е против вклучувањето на земјата во Алијансата или во Унијата ниту, пак, се преземени постапки за ревидирање на досега зацртаната стратегија. Опозицијата обвинува дека постапките и методите со кои се служи власта ја оддалечуваат

државата од патот по кој сме тргнале. Тука може да се полемизира.

Единствената пречка за евроинтегративниот пат на Република Македонија е проблемот кој Грција го има со нашето име. Друго ништо не ни стои на патот. Ги исполниме сите барања кои беа поставени пред нас за доближување до НАТО стандардите и тоа беше многу јасно и прецизно кажано на Самитот во Букурешт. Понатаму, неодамна Оли Рен потврди дека доколку Македонија продолжи со овој курс на развој и реформи, кон крајот на годинава ќе се одреди

"Клучно за натамошниот напредок на Македонија се конструктивниот ангажман и решавањето на прашањето за името. Поканата на Македонија за НАТО и датумот за почеток на преговорите за влез во ЕУ се остварливи во наредните месеци. И покрај тешкотиите, верувам дека најдобриот пат за Македонија е да ја задржи својата силна определба кон НАТО и ЕУ. Разочаран сум што земјата не доби покана за влез во Алијансата на Самитот во Букурешт. Но, Ве уверувам дека ние остануваме убедени дека Вашето вистинско место е како полноправна членка на НАТО и ќе продолжиме да работиме за таа цел. Ние, исто така, ќе продолжиме да ги поддржуваме напорите за решавање на прашањето со името. Се надевам дека со Вашиот конструктивен ангажман, НАТО наскоро ќе ја покани Македонија да стане членка".

дел од писмото на британскиот премиер Гордон Браун до Груевски

датумот за почетокот на преговорите со ЕУ. Сè тоа јасно покажува дека македонската држава бележи резултати на тие полиња.

Но, како што знаеме реформите и прилагодувањето на европските норми и стандарди, беа и треба да бидат единствените поставени критериуми за зачленување на Македонија во тие две институции. Оеднаш пред севкупното македонско постоење се постави уште еден квази критериум, кој го наметна Грција, а со текот на времето го прифати и цела Европа, а тоа е прашањето за името.

И сега тука се кршат копјата околу стратегијата која треба да ја донесе Македонија за решавање на проблемот. Но, политичките елити во земјата имаат различен пристап во разврската на таа ирационална глупост. Тука веќе настануваат поделбите.

ИСПЛАНИРАНО ИНТЕРВЈУ СО ПРЕДВИДЕНИ ПОСЛЕДИЦИ!?

Нимиц дојде, по кој знае кој пат, и си замина. Ништо ново. Ништо што би ја изменило ситуацијата. Само распоредот на силите во македонскиот преговарачки состав се промени. Груевски и Милошоски на една, Црвенковски и преговарачот Димитров на друга страна. Откако го искараа "малиот", некој мораше да го утеши за да не падне во депресија. А, кој друг ако не таткото на нацијата.

Всушност, одамна во јавноста кружеше шпекулацијата дека Димитров, иако по семејна традиција ја застапува десната идеологија, сепак последниве години е поблизок со левицата.

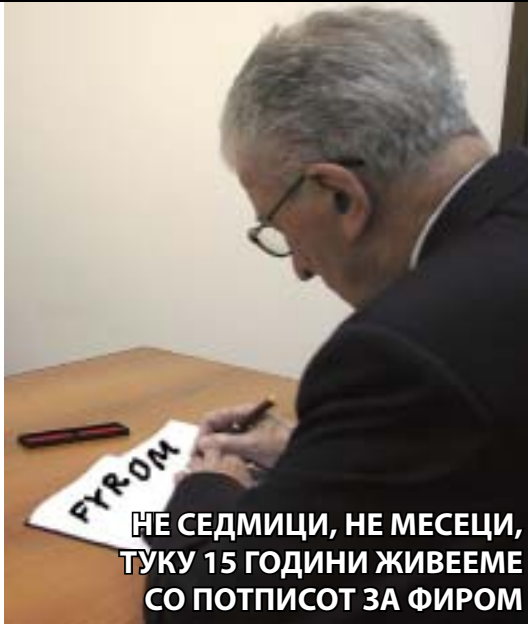
Можно е неговиот настап на проопозиционата телевизија, со такво реторичко руво, да бил вешто организиран и испланиран со предвидени последици. Ништо не е случајно кај нашите искусни хаос-мајстори.

Се прашуваме само која беше целта со деградацијата на Димитров? Или тој испадна наивен па наседна или,

пак, влезе во уште еден сложен лавиринт по нечиј налог, за да го руши процесот кој го туркаше премиерот. Очигледно дека со Македонија раководат две Македонии.

На нашиот преговарач не му останува ништо друго освен да се опушти и да заборава на грижите кои му ги подготвуваат во Скопје. Животот е еден и краток.

**НЕ СЕДМИЦИ, НЕ МЕСЕЦИ,
ТУКУ 15 ГОДИНИ ЖИВЕЕМЕ
СО ПОТПИСОТ ЗА ФИРОМ**

СКЛОНОСТА НА ЛЕВИЦАТА КОН ОТСТАПКИ И КОМПРОМИСИ

Многу пати се наметнува прашањето како ќе реагираа СДСМ и водечките личности на оваа партија доколку денес беа на власт наместо ВМРО-ДПМНЕ? Дали се сигурни дека доколку тие одлучуваа Македонија на Самитот во Букурешт ќе ја добиеше поканата за влез во Алијансата? Дали се сигурни дека ќе го избегнат и ветото на Атина, кое таа ни се подготвува за в зима за почетокот на нашите преговори со ЕУ? Односпред го знаеме прашањето на одговорот кој

"САД и Скопје треба да ги донесат нивните одлуки, затоа што на Атина не ѝ се брза. Грција секогаш е подготвена за решение во чија основа ќе биде сложено име за земјата. Случувањата во Букурешт се успех за грчката страна, па затоа на потег се нашите соседи. Заедно со Вашингтон нека донесат решенија".

Константин Мицотакис

Доколку САД, НАТО и ЕУ толку ја сакаат Македонија, тогаш треба да водат поинаква стратегија за заштита на нивните големопланетарни интереси. Цел на организациите е ширење кон исток, па оттука и Македонија е вкalkулирана во нивните проекти. Првиот чекор кој треба да го направат е да ја вра-

зумат Грција, да ја дисциплинираат земјата-членка која се шлепува и во едната и во другата светска организација како издржувано лице. Ем најмногу бара, ем најмалку нуди.

Проблемот не е само кај нашиот јужен сосед, туку и во централите во Брисел. На последниот Самит во Букурешт Европа застапа против своите вредности и интереси, застапа на страната на силата, наместо да ја издигне правдата. Затоа Македонија треба да биде изземена од нови преговори за името. Брисел треба да преговара со Атина, затоа што преседанот кој го наметнаа Елините, може да стане практика во Алијансата и во Унијата. На тој начин, од корен ќе се променат нештата и ќе се доведе под знак прашање суштината на колективното здружување на државите.

ќе го понудат. Ќе речат ДА. Македонија денес ќе беше во НАТО, Македонија досега ќе го одработеше датумот за последната претпристапна фаза за членство во ЕУ. И воопшто не се сомневам дека тоа ќе го направеа. Напротив, сигурен сум дека СДСМ ќе направеше Македонија денес да биде во НАТО. Сигурни сме 100 отсто. Но... Тоа ќе го направеа така што ќе ѝ се понижее на Грција и ќе прифатеа промена на името, па денес наместо пругоре главата, сите ќе ја носевме обесена надолу со погледот в земји. Всушност, тоа досега неколку пати го направија во кратката демократска историја на Македонија како независна држава.

Зачетник на процесите кои значат отстапки и само отстапки од македонска страна е првиот македонски претседател, Киро Глигоров. Со полно срце ја внесе Македонија како ФИРОМ во Обединетите нации. А, нам ни се полнеа очите со солзи кога го гледавме претседателот како на македонски јазик зборува пред 180 држави во Њујорк. Нè лажеше некој дека референцата ќе ни стои таму само неколку месеци. Но, не беа ниту неколку години, туку еве фати деценија ипол. Понатаму, тогашната владејачка левица во Македонија го смени и македонското знаме за да ги задоволи суетите на фашизоидните Грци ги промени и уставните амандмани, а за да го запре грчкото ембарго кое ѝ се закануваше на македонската економија.

Ред се редат мале мори, отстапки до отстапки. Затоа поголемиот дел од грчките медиуми и политичките кругови македонската опозиција ја оценуваат како флексибилна и проевропска. Всуш-

ност, таа и им оди во прилог на грчките тези дека името на Република Македонија е минлива и менлива категорија. Затоа грчките телевизии ја експлоатираат изјавата на Киро Глигоров од средината на деведесеттите години дека ние сме биле Словени дојдени од зад Карпатите во шестиот век и немаме ништо заедничко со Александровата цивилизација.

Ете, на грчката пропагандна машинерија ѝ требаат токму такви флексибилни индивидуи, партии и организации преку кои на светот полесно ќе им ја докажат тезата дека ние сме Титова комунистичка творба со вештачки национални елементи. Кога некој прави редица отстапки, тогаш противникот нормално е дека ќе продолжи со стратегијата на постојан притисок. Кога неколку пати некому ќе му дадете до знаење дека сте склони кон компромиси, тогаш ви нема спас. Ќе попуштате додека посилниот не ве сотре.

Минатата година Македонија прв пат покажа заби. Грција се подисплаши и почна да ја облева студена пот. Не очекуваше мала земја како Македонија да ѝ возврати на една членка на ЕУ и на НАТО. Очекуваше да побараме милост и прошка. Но, доби страотен национален удар.

Македонија е исправена пред најголемиот предизвик во современата историја. Вакви моменти нам ни се случувале еднаш во илјада години. Александар, Самуил, па дури сега. Овој пат Македонија мора да оди до крај. Да го заштити името, да го заштити идентитетот, да ја зачува Библијата во својот изворен облик, која сè уште го чува македонското име.